

Når man har foretrukket denne løsning frem for en ufravigelig regel om, at omkostningerne ved tilbagetransporten påhviler postordrefirmaet, beror det bl. a. på den betragtning, at den meromkostning for firmaerne, som ville være en konsekvens af en sådan regel, må antages at ville blive overvæltet på køberne i almindelighed. Spørgsmålet kan således siges at være, om omkostningerne bør fordeles på samtlige købere i form af et mindre pristillæg, eller om den enkelte køber bør bære „sin egen“ omkostning, såfremt han ønsker at udnytte fortrydelsesretten. For det sidste taler, at forbrugeren ved postordrekøb med fortrydelsesret opnår den ikke uvæsentlige fordel, at han ved en meget ringe ulejlighed kan få varen på prøve i sit hjem. Det synes da ikke urimeligt, at han til gengæld må betale tilbagetransporten, såfremt han ikke ønsker at beholde den hjemtagne vare.

Hertil kommer, at de refusionskrav, som under den modsatte ordning ville opstå i de fleste tilfælde, hvor fortrydelsesretten gøres gældende, ville kunne give anledning til en række praktiske vanskeligheder, eksempelvis hvor køberen ikke ved tilbagesendelsen oplyser sælgeren om størrelsen af de afholdte omkostninger.

Hvis køberen har adgang til at hæve aftalen på grund af misligholdelse fra sælgerens side, hvilket navnlig vil kunne forekomme, hvor sælgeren i sit tilbudsmateriale har givet urigtige eller vildledende oplysninger om varen, må det antages at følge af almindelige regler, at køberen kan kræve omkostningerne ved tilbagesendelsen refunderet af sælgeren. Dette gælder uanset stk. 4, idet lovens regler om fortrydelsesret ikke gør nogen indskrænkning i forbrugers adgang til at påberåbe sig andre regler, som stiller ham bedre, jfr. de almindelige bemærkninger under pkt. 10. Iøvrigt følger det af almindelige regler, at køberen, såfremt der foreligger en hævebegrundende mangel, i almindelighed ikke kan være forpligtet til at sørge for tilbagetransporten, men kan nøjes med at stille varen til disposition for sælgeren til afhentning på bopælen.

Til § 12.

Har sælgeren påtaget sig at afhente varen hos køberen, såfremt denne bruger fortrydelsesretten, gælder der samme regler med hensyn til udøvelse og gennemførelse af fortrydelsesretten som ved aftaler indgået uden for fast forretningssted, hvor lovens ordning netop er, at sælgeren skal sørge for varens afhentning. Underretning om tilbagetrædelse skal gives senest ugedagen efter, at køberen har fået varen i hænde, smlg. § 6, stk. 2.

I øvrigt henvises til bemærkningerne til de bestemmelser, hvortil der henvises i § 12.

Til § 13.

I almindelighed vil der være henvist til fortrydelsesretten i sælgerens skriftlige tilbudsmateriale. Men dels vil der ikke være pligt hertil, dels vil en sådan henvisning ikke være tilstrækkelig garanti for, at køberens opmærksomhed faktisk bliver henledt herpå. Det foreslås derfor i *stk. 1*, at der svarende til § 7 for så vidt angår aftaler indgået uden for fast forretningssted pålægges sælgeren en pligt til at give køberen tydelig skriftlig oplysning om fortrydelsesretten i forbindelse med varens fremsendelse. Herved sikres det, at forbrugeren bliver gjort opmærksom på sin ret på det relevante tidspunkt, nemlig når han modtager varen. Oplysningen vil, medmindre justitsministeriet bestemmer andet i medfør af *stk. 3*, kunne gives eksempelvis på en medfølgende faktura under forudsætning af, at den fremtræder på tydelig måde.

I oplysningspligten ligger også, at det skal fremgå klart, til hvilken adresse varen i givet fald skal tilbagesendes.

Med hensyn til ugyldighedsbestemmelsen i *stk. 2* kan henvises til bemærkningerne til § 7, *stk. 2*.

Med hensyn til *stk. 3* henvises til bemærkningerne til den tilsvarende bestemmelse i § 7, *stk. 3*.

Til § 14.

Bestemmelsens formål er at sikre forbrugeren en ufravigelig ret til at opsig kontrakter om løbende tjenesteydelser samt en række andre langvarige kontrakter med et vist kortere varsel. Vedrørende baggrunden for forslaget henvises til de almindelige bemærkninger under pkt. 6.

§ 14 omfatter ligesom lovens øvrige bestemmelser alene forbrugerftaler, jfr. § 1. Bortset fra aftaler om forsikring og om leje, omfatter bestemmelsen de fleste typer af langvarige kontrakter, som forbrugerne i praksis kommer ud for. Når forsikringsaftaler ikke er medtaget, beror det på, at spørgsmålet om indførelse af en ufravigelig opsigelsesret for disses vedkommende overvejes i justitsministeriets forsikringsaftaleudvalg, og at en regel herom i givet fald bør optages i forsikringsaftaleloven, jfr. betænkning III, s. 82. Det har været overvejet at medtage aftaler om leje (leasing) af løsøre, f. eks. biler og fjernsyn, men justitsministeriet har fundet det rigtigst ikke at medtage disse aftaler under opsigelsesreglen. Dette skyldes bl. a., at lejen ofte fastsættes under hensyn til kontraktens løbetid.

Stk. 1 angår aftaler om løbende tjenesteydelser,